

RŪSTYBĖS KARALIUS

PASAULINIAIS BESTSELERIAIS TAPUSIOS „TWISTED“ SERIJOS AUTORĖ

ANA HUANG

baltos lankos

Ana Huang

Rūstybės karalius

romanas

Iš anglų kalbos vertė Inga Stančikaitė

baltos lankos

Turinio įspėjimas

Šioje knygoje yra atviro seksualinio turinio, keiksmažodžių, šiek tiek smurto ir temų, galinčių kai kuriuos skaitytojus trikdyti.

2 skyrius

Viviana

Mano tėvų svetainė atrodė tarsi iš žurnalo „Architectural Digest“. Prie raižyto medžio staliukų pūpsojo dygsniuotos sofos, porcelanianiai arbatos servizai dėl vietos pešėsi su įvairiais neįkainojamais niekučiais. Net ir oras dvelkė šaltai ir nuasmenintai, it koku prašmatniu gaivikliu.

Kai kurie žmonės turi namus, mano tėvai turėjo eksponatą.

– Tavo oda nupilkus. – Motina kritiškai mane nužvelgė. –

Ar tikrai kas mėnesį lankaisi pas kosmetologę?

Ji sėdėjo priešais, jos pačios oda skaisčiai žvilgėjo.

– Taip, mama. – Nuo dirbtinai mandagios šypsenos įskaudo skruostus.

Į savo vaikystės namus įžengiau prieš dešimt minučių ir jau spėjau sulaukti kritikos dėl plaukų (perdėm susivėlę), nagų (per ilgi), o dabar ir odos.

Eilinis vakaras Lau dvare.

– Gerai. Nepamiršk, nevalia apsileisti, – įspėjo motina. – Tu dar neištekėjai.

Prikandau atodūšį. *Va ir vėl.*

Nors mano karjera Manhatane, kur renginių organizavimo rinka žiauresnė nei dizainerio pavyzdžių išpardavimas, klestėjo, mano tėvai visą dėmesį kreipė tik į tai, kad neturiu vaikino, taigi ir jokių vedybinių perspektyvų.

Mano darbą jie toleravo, nes turtų paveldėtojoms nieko neveikti nebemadinga, bet padžioję liežuvį laukė žento, kuris sustiprintų jų padėtį tarp senų turtingų šeimų elito.

Buvome turtingi, bet niekad netapsime tokie kaip jie. Bent jau ne šią kartą.

– Aš dar jauna, – kantriai atsiliepiu. – Turiu galybę laiko su kuo nors susipažinti.

Buvau tik dvidešimt aštuonerių, bet tėvai elgėsi taip, lyg vos išmušus trisdešimtojo gimtadienio vidurnakčiui virsiu raukšlėta mumija.

– Tau beveik trisdešimt, – atrėmė motina. – Ir tikrai nejaunėji, tad *privalai* susimąstyti apie santuoką ir vaikus. Kuo ilgiau lauksi, tuo mažiau variantų turėsi.

– Aš ir *mąstau*. – *Mąstau apie dar likusius laisvės metus, po kurių būsiu priversta tekėti už bankininko su skaičiumi po pavardės*. – O kad jau prakalbom apie jaunėjimą, tai tam juk neabejotinai yra botulinas ir plastinės operacijos.

Jei čia būtų buvusi mano sesuo, tikrai būtų nusijuokusi. Bet kadangi nebuvo, pokštas subliūško kaip nevykęs pyragaitis.

Motinos lūpos virto plonyte linija.

Vešlūs greta jos sėdinčio tėvo antakiai pražilusiais galiukais virš nosies įrėžė griežtą V.

Guvus ir sportiškas šešiasdešimtmetis Fransis Lau buvo grynai savo jėgomis prasimušęs generalinis direktorius. Jo pastangomis „Lau juvelyrika“ iš mažos šeiminės krautuvėlės per tris dešimtmečius virto tarptautine milžine, ir vien nebylaus jo žvilgsnio užteko, kad susigūžusi prisipločiau prie sofos pagalvėlių.

– Kaskart, kai užsimenam apie santuoką, imi juokauti. – Jo balsas varvėte varvėjo nepasitenkinimu. – Santuoka *nėra*

pokštas, Viviana. Ji mūsų šeimai labai svarbi. Tik pažiūrėk į seserį. Jos dėka dabar turim ryšių su karališkąja Eldoros šeima.

Taip stipriai prikandau liežuvį, kad burna pritvinko vario skonio.

Mano sesuo išteikėjo už Eldoros grafo, karalienės ketvirtos eilės pusbrolio. Mūsų „ryšys“ su mažos Europos karalystės karališkąja šeima gerokai perdėtas, bet tėvo akyse aristokratiškas titulas yra aristokratiškas titulas.

– Žinau, kad ne pokštas, – atsiliepiu, siekdama arbatos. Reikėjo kažkur dėti rankas. – Bet man nereikia galvoti apie tai *dabar pat*. Aš susitikinėju. Vertinu perspektyvas. Niujorke galybė vienišų vyrų. Tereikia surasti tinkamą.

Nutylėjau išlygą: Niujorke galybė vienišų vyrų, bet vienišų, heteroseksualių, atsakingų, ne mulkių ir ne kraupiai ekscentriškų vyrų gerokai mažiau.

Per pastarąjį pasimatymą vienas mėgino įkalbėti mane dalyvauti spiritizmo seanse ir susisiekti su mirusia jo motina, kad ši galėtų „su manimi susipažinti ir mudu palaiminti“. Nereikia nė sakyti, kad jo daugiau nebemačiau.

Bet mano tėvams to žinoti nereikia. Jų žiniomis, išvaizdūs patikos fondo įpėdiniai tiesiog patys painiojasi man po kojomis.

– Pastaruosius dvejus metus davėm tau užtektinai laiko susirasti tinkamą porą. – Tėvo mano paistalai nesužavėjo. – Rimto vaikino neturėjai po anų... *santykių*. Akivaizdu, kad neįjauti tokios skubos, kokią jaučiame mes, taigi paėmiau vadžias į savas rankas.

Prie lūpų kylantis puodelis pusiaukelėj sustingo.

– Ką tai reiškia?

Maniau, kad svarbi žinia, apie kurią jis kalbėjo, bus susijusi su seserimi ar įmone. Bet jeigu...

Kraujas gyslose suledėjo.

Ne. Negali būti.

– Tai reiškia, kad parūpinau tau tinkamą porą. – Šią bombą tėvas numetė be jokio įspėjimo ar emocijų. – Prireikė gerokai padirbėti, bet susitarimas galų gale pasiektas.

„Parūpinau tau tinkamą porą.“

Jo pareiškimo nuotrupos pervėrė krūtinę ir vos neperskėlė šaltakraujiškumo kaukės.

Arbatos puodelis dzingtelėjo atgal ant lėkštutės – už tai susilaukiau rūškanos iš motinos.

Bet šįsyk taip stipriai stengiausi susivokti, kad jos nepasitenkinimas man visiškai nerūpėjo.

Primestos santuokos mūsiškiame stambaus verslo ir galios žaidimų pasaulyje pasitaikydavo dažnai, mat čia svarbiausia ne meilė, o sąjunga. Tėvai ištekino seserį dėl titulo, žinojau, kad artėja ir mano eilė. Tik nesitikėjau, kad sulauksiu jos taip... taip *greitai*.

Gerklė nuslydo kartus nuostabos, siaubo ir baimės kokteilis. Mano tėvui „gerokai padirbėjus“ dabar iš manęs tikimasi sudaryti sąjungą visam gyvenimui.

Kaip tik tai, ką trokšta išgirsti kiekviena moteris.

– Per ilgai leidom tau vilkinti laiką, o ši sąjunga mums visiems atneš galybę naudos, – kalbėjo mano tėvas. – Neabejoju, kad ir tu su tuo sutiksi, vos tik per vakarienę su juo susipažinsi.

Kokteilis virto nuodais ir ėmė graužti man vidurius.

– Per vakarienę? Turi omeny *šio vakaro* vakarienę? – Mano balsas skambėjo aidžiai ir nepažįstamai, lyg klausyčiausi jo įstrigusi košmare. – Kodėl nepranešei anksčiau?

Netikėtai sužinoti apie primestą santuoką jau ir taip buvo užtektinai siaubinga. Bet susipažinti su būsimu sužadėtiniu be visiškai jokio pasiruošimo – šimtą kartų blogiau.

Nenuostabu, kad motina šiandien kritiškesnė nei įprastai. Juk svečiuose laukia būsimo žento.

Man susuko skrandį ir galimybė išlieti jo turinį ant motinos taip branginamo persiško kilimo darėsi vis realesnė.

Viskas vyko per greitai. Kvietimas vakarienės, žinia apie sužadėtuves, artėjanti pažintis – bandžiau vytis, bet man svaigo galva.

– Dėl darbotvarkės keblumų į kvietimą jis atsakė tik šiandien. – Tėvas ranka perbraukė marškinius. – Anksčiau ar vėliau tau vis viena reikėtų su juo susipažinti. Koks skirtumas, šįvakar, po savaitės ar po mėnesio.

Tiesą sakant, skirtumas yra. Vienu atveju būsi morališkai pasiruošusi susipažinti su sužadėtiniu, kitu negausi nė menkiausio įspėjimo.

Mano atkirtis tylutėliai virė krūtinėje, bet jam nebuvo lemta iš jos išsiveržti. Atsikalbinėti Lau namuose buvo griežtai draudžiama. Šių taisyklių laikytis buvo privalu net ir suaugus, o už bet kokią nepaklusnumą laukė greita bausmė ir griežtas sudrausminimas.

– Norime judėti į priekį kuo greičiau, – įsiterpė motina. – Suplanuoti deramas vestuves reikia laiko, o tavo sužadėtiniui, em, labai rūpi detalės.

Juokinga, kad ji jau vadina jį mano sužadėtiniu, nors aš jo dar nė nepažįstu.

– „Mode de Vie“ pernai paskelbė jį vienu geidžiamiausių jaunikių iki keturiasdešimties. Jis turtingas, išvaizdus, galingas.

Jei atvirai, tavo tėvas perspjoė pats save. – Motina visa nušvietusi patapšnojo tėvui per ranką.

Tokios atgijusios jos nemačiau nuo tada, kai pernai gavo vietą Bostono vyno aukciono planavimo komitete.

– Tai... puiku. – Šypsena virptelėjo nuo pastangų susiturėti.

Na, tas mano vyrelis bent jau veikiausiai turės visus dantis. Mano tėvams tikrai nebūtų buvę svetima ištekinti mane už kokio nukriošusio milijardieriaus, gulinčio mirties patale. Pinigai ir statusas svarbiausia, visa kita – toli antroje vietoje.

Giliai įkvėpiau ir priverčiau mintis *nenuklysti*.

Susikaupk, Vive.

Kad ir kaip pykčiau ant tėvų už tokią bombą, baisėtis galėsiu vėliau, *po to*, kai išgyvensiu šį vakarą. Juk santuokos atsisakyti, šiaip ar taip, negaliu. Tėvai manęs išsižadėtų.

Be to, mano būsimas vyras – širdį vėl sugniaužė – turėtų tuoj tuoj pasirodyti, o aš juk nenoriu kelti scenų.

Nusišluosčiau delną į šlaunį. Galva svaigo, bet stengiausi išlaikyti kaukę, už kurios visad slėpdavausi namuose. *Šalta. Rami. Ori.*

– Taigi. – Nugurkiau kylančią tulžį ir prisiverčiau prabilti nerūpestingai: – Ar ponas Tobulasis turi vardą, o gal į jį kreipiamasi pagal vertę?

Neprisimenu visų jaunikių iš to „Mode de Vie“ sąrašo, bet tie, kuriuos *prisiminiau*, didelio pasitikėjimo nekėlė. Jei jis...

– Nepažįstamieji pagal vertę. Atrinkti draugai ir artimieji – vardu.

Išgirdusi už nugaros sodrų, netikėtą balsą visa sustabarėjau. Jis buvo taip arti, kad *pajutau*, kaip tie žodžiai gruma visai greta manęs. Jo balsas užliejo it saulės įšildytas medus – tirštas

ir jausmingas, su vos juntamu itališku akcentu, nuo kurio visos mano nervų galūnėlės maloniai suvirpėjo.

Oda kaito.

– A, štai kur jūs. – Tėvas atsistojo, akyse švietė keistai pergalingos liepsnelės. – Ačiū, kad atvykote, nors kvietimas ir buvo vėlyvas.

– Kaip galėjau praleisti galimybę susipažinti su žaviąja jūsų dukterimi?

Žodį „žaviąja“ nudažiusi vos juntama pašaipa akimirksniu nuplovė bet kokią užgimstančią trauką *balsui*.

Karštį gyslose sustingdė ledas.

Tiek to pono Tobulojo.

Susipažindama su žmonėmis išmokau pasitikėti nuojauta, ir dabar ji bylojo, kad šio balso savininkas vakariene džiaugiasi maždaug taip pat, kaip ir aš.

– Viviana, pasisveikink su mūsų svečiu. – Jei motina šypotūsi bent kiek labiau, jos veidas plyštų perpus.

Beveik tikėjausi, kad pasirėmusi ranka skruostą atsidus kaip kokia įsimylėjusi mokinukė.

Išmetusi tą kraupų vaizdinį iš galvos kilstelėjau smakrą.

Atsistoju.

Atsigrėžiau.

Ir plaučiuose neliko nė lašelio oro.

Vešlūs juodi plaukai. Rusva oda. Kreivoka nosis, veikiau pabrėžianti, o ne darkanti atšiaurų vyrišką grožį.

Būsimasis mano vyras – į kostiumą įvilkta pražūtis. Ne gražus, tradicine prasme, bet toks galingas ir patrauklus, kad užėjęs į kambarį išsiurbdavo iš jo visą orą, kaip juodoji skylė, ryjanti naujai užgimusią žvaigždę.

Būna įprastų išvaizdžių vyrų ir būna *jis*.

Skirtingai nuo balso, jo veidą atpažinau akimirksniu.

Nuostaba kaustė širdį.

Neįmanoma. Negali būti, kad jis mano sužadėtinis. Tai kažkoks pokštas.

– Viviana. – Mano vardu motina užmaskavo priekaištą.

Tiesa. Vakarienė. Sužadėtinis. Pažintis.

Nusipurčiau sąstingį ir prisiverčiau nervingai, bet mandagiai nusišypsoti.

– Viviana Lau. Malonu susipažinti.

Ištiesiau ranką.

Po akimirkos jis ją paėmė. Šiltas, stiprus delnas prarijo manąjį ir ranka nuvilnijo šiurpas.

– Jau supratau iš tų keleto kartų, kai motina ištarė jūsų vardą. – Tingiai ištęsti žodžiai tarsi vertė pastabą pokštu, bet griežtos akys bylojo, kad taip toli gražu nėra. – Dantė Rusas. Malonumas abipusis.

Ir vėl ta pašaipa, subtili, bet verianti.

Dantė Rusas.

„Ruso grupės“ generalinis direktorius, „Fortune 500“ legenda, vyras, dėl kurio prieš tris dienas Frederiko laukinės gamtos fondo renginyje kilo toks šurmulys. Jis ne šiaip geidžiamas jaunikis, jis *geidžiamiausias jaunikis*. Nepagaunamas milijardierius, kurio visos moterys troško, bet nė viena negavo.

Jis trisdešimt šešerių, pagarsėjęs tuo, kad yra vedęs savo darbą ir iki šiol nerodė jokių ketinimų atsisakyti viengungio gyvenimo.

Tai kodėl tada sutiko su šia primesta santuoka?

– Prisistatyčiau savo verte, – pratarė jis. – Bet atsižvelgus į šios vakarienės tikslą būtų nemandagu laikyti jus svetima.

Jo šypsenoje nebuvo nė lašelio šilumos.

Jam priminus, kad išgirdo mano pokštą, nukaito skruostai. Juokavau nepiktai, bet aptarinėti kitų žmonių pinigų nedera, nors slapta tai daro visi.

– Labai malonu. – Šaltu atsaku slėpiau savo gėdą. – Nesi-
jaudinkit, pone Rusai. Jei mane domintų jūsų vertė, pagūglin-
čiau. Neabejoju, kad ta informacija pasiekama taip pat len-
gvai, kaip ir istorijos apie legendinį jūsų žavesį.

Jo akys žybtelėjo, bet ant kabliuko jis neužkibo. Įtampos
kupiną akimirką žvelgėm vienas kitam į akis, kol jis galop pa-
leido mano ranką ir šaltai mane nužiūrėjo.

Mano delnas šiltai dilgčiojo, bet visą kūną it su mirtin-
guoju susidūrusio dievo abejingumas užliejo vėsa.

Dantės nužiūrinėjama vėl suakmenėjau ir staiga labai aiš-
kiai suvokiau, kad vilkiu Sesilijos Lau patvirtintą tvido kos-
tiumą su sijonu, segiu perlų auskarus ir aviu žemakulnius ba-
telius. Net savo raudonus lūpų dažus iškeičiau į jos mėgstamus
neutralius. Tai standartinė uniforma, kurią vilkdavausi lanky-
dama tėvus, ir sprendžiant iš suspaustų Dantės lūpų didelio
įspūdžio ji jam nepadarė.

Tamsios, nedovanojančios akys vėl susirado manąsias ir
širdį sugniaužė nerimas bei irzulys.

Persimetėm vos keliais žodžiais, bet aš jau kuo aiškiausiai
žinojau du dalykus.

Pirma, Dantė bus mano sužadėtinis.

Antra, gali būti, kad dar neatkeliavę prie altoriaus mudu
vienas kitą pasmaugsim.